

Ly Rượu Ngày Xuân

Trong buổi họp mặt của những người cùng một thú vui, lấy cây cỏ, thiên nhiên làm bạn tại khu Hoàng Liên Sơn, thuộc miền thượng du Bắc Việt, một ông già không quen, ngồi cùng bàn tỏ vẻ thích thú trò chuyện với Vũ về các loại cây cỏ trong vùng.

Ông già này lần đầu tuy mới gặp, nhưng Vũ cảm thấy hình như đã quen thuộc từ lâu. Dáng người trung bình, có vẻ tiên phong đạo cốt, ăn nói chừng mực. Khuôn mặt gầy nhưng không xương xẩu, chòm râu ngắn nửa muối, nửa tiêu cắt tĩa gọn gàng thanh tú. Bộ quần áo nhuộm chàm tuy không còn mới nhưng chứng tỏ người mặc nó không phải là hạng lam lũ lắm than.

Ông mời Vũ uống một ly rượu đặc chế. Ly rượu rất nhỏ, màu vàng hổ phách qua lớp thủy tinh trong suốt, hương thơm lạ lùng không giống như những loại rượu khác. Hương vị không cay, không nồng nàn và cũng không quá gắt. Mới nhấp một chút, đã thấy khúu giác dường như thông suốt với một mùi vị không ra mùi hoa, chẳng phải là mùi trái cây mà cũng chẳng phải là mùi thảo mộc. Rượu thấm xuống cổ họng, vị hơi hơi ngọt như người uống chút rượu dâu, Vũ cảm thấy tinh thần sáng khoái lâng lâng. Vũ hỏi là rượu gì và hương vị lấy ở đâu ra, nhưng ông già chỉ cười và nói rằng do cô con gái cưng ướp men và pha chế. Ít khi uống rượu, mấy khi lại có rượu ngon, Vũ xin được uống thêm, nhưng ông già từ chối nói là bình rượu quá nhỏ, và cũng không thể uống thêm được nữa. Nhưng chỉ có một chén mà Vũ đã say khướt không sao mở mắt nổi, giấc ngủ đã ào ào đổ tới và gục xuống bàn.

Vũ ngủ mê man không còn biết ngày đêm, giờ giấc ra sao và khi còn đang chập chờn trong giấc nam kha, Vũ nghe tiếng ông già xa lạ. Ông nói rằng thấy Vũ ưa chuộng thứ rượu đặc chế và muốn biết thêm cho nên đã đem xe ngựa mời Vũ đến chơi.

Trời chưa tối hẳn, con trăng thượng tuần đã lấp ló trên đầu ngọn cau, mặt trời vừa khuất sau giãy núi cao đen sẫm hầy còn tỏa ánh dương quang rực rỡ trên nền trời màu cam nhạt. Vài con chim vỗ cánh bay ngang làm cho bức tranh hoàng hôn ở nơi sơn dã càng thêm linh động. Xe ngựa chạy theo con đường ven núi, đi vào một thung lũng mờ nhạt trong làn sương đêm làm Vũ có cảm tưởng đi vào chốn mê cung. Hơi men dường như chưa dứt, nhưng lòng cảm thấy nhẹ nhàng. Ông già hỏi thăm

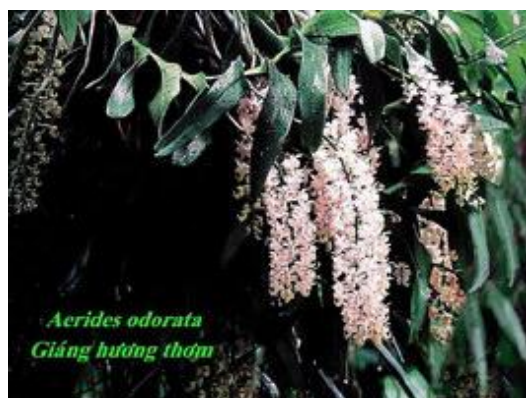
gia cảnh. Vũ bùi ngùi kể lại.

Sau cuộc đấu tố tiêu diệt giai cấp: Trí, Phú, Địa, Hào và vô sản hóa khởi đầu từ năm 1954, gia đình Vũ tuy chỉ thuộc vào hạng trung lưu, nhưng cũng bị liệt vào hàng địa chủ và đành phải rời bỏ ruộng vườn ở vùng đồng bằng do tổ tiên ông cha đã từ mấy đời truyền lại. Đến lập nghiệp tại vùng rừng núi thâm u này, cha Vũ vốn có chút kiến thức được cử làm giáo viên cho một trường tiểu học lơ thơ vài đứa trẻ người kinh còn phân đông là dân tộc thiểu số bập bẹ một vài tiếng Việt. Mẹ Vũ phần vì lam sơn chướng khí, phần vì thương nhớ gia đình, phần vì không quen lao

động cho nên sau khi sinh ra Vũ được hai năm, đã qua đời trong cơn bạo bệnh không thày, không thuốc. Cha Vũ gà trống nuôi con không nghĩ đến chuyện tục huyền. Vũ lớn lên trong cảnh rừng núi hoang vu, bên cạnh người cha lúc nào cũng gằn như cây nín. Ảnh hưởng của nếp sống thâm lặng cho nên cuộc đời của Vũ cũng giống như giòng suối âm thầm, lặng lẽ chảy quanh những tảng đá vô tri đến cánh rừng già xa vắng. Khi người cha mất đi, Vũ được bổ nhiệm thay cha trong ngôi trường nghèo nàn đó. Vốn tính hiền hòa, không ưa giao thiệp, vả lại đồng lương ít ỏi, Vũ chỉ làm bạn với cỏ cây, trăng nước. Do đó tuy đã quá cái tuổi tam thập từ lâu mà vẫn chưa có gia đình...

Con ngựa ô dường như đã quen thuộc với lối đi, cho nên không cần đến chủ điều khiển. Đường ngang lối dọc nó cứ tự nhiên theo linh tính mà thông dong cất bước, không một chút phân vân trì chậm. Người chủ của nó cũng vậy, hoàn toàn tin cậy vào con vật, chỉ chăm chú vào chuyện của Vũ. Thực ra dù ông có muốn cũng chẳng dễ dàng điều khiển chiếc xe đang chạy trong khu thung lũng mù sương này.

Trăng lên đã cao, nhưng ánh sáng yếu ớt không đủ sức rọi qua tàn rậm rạp hai bên đường, tất cả chỉ còn là những bóng mờ vùn vút chạy về phía sau. Đường như sau khi đã biết hết những điều muốn biết về Vũ, ông già hình như tâm trí để ở nơi đâu. Có lẽ cả hai người cùng một tâm tính như nhau: rất ít nói cho nên Vũ chỉ trả lời khi ông hỏi, còn nếu không cả hai đều yên lặng... Sau vài lần cố gắng phá tan sự tịch mịch đó, Vũ đã hỏi mấy câu xã giao cho phải phép, nhưng ông chỉ ậm ừ hoặc nói đến nơi cậu sẽ biết.

Không gian như chìm đắm trong màn sương mỏng. Tiếng vó câu đều đặn nhịp nhàng xen lẫn tiếng nhạc ngựa loong coong, át hẳn những tiếng côn trùng rì rào trong khoảng rừng thưa. Một lúc sau, xe chạy đến một con đường chật hẹp và gồ ghề hơn trước. Vũ cố gắng tìm hiểu địa hình, địa vật nơi đây, nhưng chẳng một chút nào có thể giúp cho chàng một thoáng manh mối để xác định vị trí. Dù rằng những ngày nghỉ dạy học, chàng vẫn thường đi hết rừng này, núi nọ để tìm cây cỏ, lá hoa. Tuy là người yêu chuộng vẻ đẹp của thiên nhiên chàng cũng mong tìm được thêm đôi chút thực vật bồi dưỡng thêm cho đồng lương quá ít ỏi.

Một làn hương thơm thoang thoảng đưa qua, lúc như có lúc như không. Một mùi hương lạ, Vũ không sao phân biệt được, dù rằng chàng đã tìm tòi khám phá biết bao nhiêu hương vị lạ lùng của đám cây cối ở vùng này. Mùi hương mới đầu còn nhẹ nhàng phảng phất dần dần trở nên như thường trực trong khứu giác. Ông già bỗng dung như chợt tỉnh cơn mê, cất tiếng:

Gần tới nhà rồi đó.

Nhìn ra phía trước Vũ chỉ thấy rừng rậm bao quanh, nhưng trong khoảnh khắc cỗ xe ngựa đã đi vào một khoảng trống. Vùng trăng vừa lên tới đỉnh đầu tỏa ra một luồng ánh sáng như sữa đục, xuyên qua những đám sương mù. Một mái nhà tranh ẩn hiện sau hàng cây thấp thoáng. Xe vừa ngừng bên hàng đậu thưa, trước cửa căn nhà, một bóng người thon nhỏ đã tiến đến gần cỗ xe.

Sao cha về muộn vậy?

Giọng nói nhẹ nhàng gần như gió thoảng, thánh thót như giọt nước đầu cành rơi trên hồ nước, chứ không mang một âm thanh khàn đục, chất chứa như đa số phụ nữ miền núi ở đây. Qua làn sương thưa mỏng và ánh trăng mờ nhạt, Vũ chẳng nhìn rõ mặt người thiếu nữ, chàng chỉ thấy một thân hình mảnh mai, mềm mại với làn suối tóc huyền chảy quá ngang vai:

Tối nay gặp bạn, cha vui quá chén nên bây giờ mới về được. Hôm nay có khách, con hãy đi nấu cháo gà đãi khách.

Cô gái lúc này mới nhận ra có người lạ ngồi chung trên xe với cha. Vũ cất tiếng chào giọng nói lí nhí gần như tắc nghẹn trong cổ:

Chào cô.

Cô gái vừa nói một câu đáp lễ, vừa quay bước trở vào trong nhà. Vũ nghe không rõ, chỉ thấy hai chữ: *Xin chào...* Bởi vì chính cô cũng chẳng hiểu người khách là ai, già hay trẻ. Cha cô ít bạn, lâu lâu, xuân thu nhị kỳ cha cô mới có người khách đến chơi trong chốc lát, mà cũng chẳng hề ở lại dùng cơm nên cô không khỏi ngạc nhiên. Bước vào trong nhà, cô khơi cao ngọn đèn dầu rồi lui ra phía sau.

Theo chân ông già, Vũ bước vào một căn nhà thoáng mát cất toàn bằng tre, nứa, nhưng cách kiến trúc, xếp đặt cũng như trang trí trong nhà chứng tỏ sự tao nhã của chủ nhân. Tất cả đều khác hẳn những căn nhà dù là kinh hay thượng, dù là khá giả hay nghèo nàn ở vùng này. Ngay ngôi nhà của chàng, tất cả mọi thứ chỉ là thô sơ mang nặng tính chất tạm bợ. Bàn ghế chỉ là những khúc cây hay tấm ván sồi hay khá lắm là mấy thứ mua ở ngoài chợ đều được quang dầu màu nâu đỏ, một màu đỏ quạch trông rất quê mùa của những người thợ vùng về thiếu óc thẩm mỹ. Còn ở đây, từ kèo cột cho đến mái tranh và đồ dùng trong nhà tuy cũng là tre nứa, cây cành nhưng phong nhã khác thường. Một vài thân cây dùng làm cột đã được đẽo gọt công phu hay vẫn giữ hình dáng nguyên thủy nhưng đã được đánh bóng. Mái tranh tuy cũng cùng là một chất liệu như mọi mái tranh khác, nhưng từ xà ngang cho đến cách đan lợp đều theo ô quả chám khác hẳn với lối xếp hàng ngang thông thường. Bàn thờ, bộ trường kỷ và tất cả vật dụng toàn là tre vầu, tre bương loại to gốc, khó kiếm được bào nhẵn, đánh bóng. Một đôi câu đối, bốn bức tranh mai, lan, cúc, trúc nền bằng tre đặng ngà để mộc. Còn những nét chữ hoặc hình thếp trên đó được cấu tạo bằng những miếng nham thạch, đá tai mèo hay những miếng đá vôi lớn nhỏ đủ hình đủ dạng nhặt bên bờ suối. Riêng những lá hoa cành cây, khóm trúc, nhánh lan phần đông đều là thực thể đã được phơi khô, dán ép công phu mỹ thuật.

Ông già cứ để mặc cho Vũ say sưa ngắm nghía, lẳng lặng nấu nước pha trà.

Ngày mai còn được nghỉ, cậu ở lại đây chơi với tôi cho vui và tha hồ ngắm nghía phong cảnh nơi đây.

Này hãy lại đây uống trà với bác.

Giọng nói ân cần và mời mọc đã lôi Vũ trở về với thực tại. Chén trà bốc khói, mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất chẳng phải là mùi trà Thái Nguyên, cũng chẳng phải là Phú Thọ. Hương vị không chất như trà móc câu, một loại trà lấy từ các đọt búp non hay có vị như trà tươi hay trà mạn. Thấy chàng ngum một hớp trà rồi trầm ngâm suy nghĩ, ông già cất tiếng hỏi:

Cậu có thể đoán được đây là trà gì không?

Vũ đành thú thực, cha chàng khi xưa cũng thích uống trà, nhưng chỉ nghiện một loại trà nhãn hiệu Chính Thái. Trà này đựng trong một cái chai thủy tinh hình thể đặc biệt giống như 3 chiếc ống tròn kết hợp lại với nhau, phần giữa lớn hơn ở hai bên. Khi nghe nói đến trà hiệu Chính Thái, nét mặt ông già sáng hẳn lên như nghe nói đến một người thân yêu đã biệt tăm tích từ lâu. Sau này cha Vũ cũng vẫn còn thú uống trà, nhưng làm gì còn trà Chính Thái, ngay đến cả thứ trà khô tầm thường hay hoa hoè, nụ vối thường bán ở ngoài phố chợ cũng không đủ tiền mua. Cha chàng đành gom những lá ổi, lá tía tô, hương nhu hay kinh giới đã khô héo và tán úa vào lúc cuối thu, treo lên nóc bếp rồi bóp vụn thay cho trà. Vì trộn không đều, nên thứ trà tổng hợp đó, hôm nay có vị chất của lá ổi, ngày mai lại thơm nồng mùi hương nhu hay hăng hắc của tía tô. Cha Vũ giải thích lá ổi có tác dụng chữa những bệnh về tiêu hóa trúng thực, tía tô giải cảm, kinh giới chữa bệnh phong hàn v.v... Dù không mấy tin tưởng lời nói của cha nhưng Vũ đã quen với thứ trà quen thuộc đó, dù sao cũng còn có vị hơn là uống thứ nước lã trong chiếc chum sành bên cây cau già. Nước trong chum tuy mát lạnh và trong vắt đến đáy, luôn luôn có vài con lăng quăng uồn khúc vẩy vung.

Ông già dường như có người mở đúng làn sóng tâm sự của ông chứa chất từ bao nhiêu bao năm, y như một mạch nước ngầm bị dồn nén trong lòng đất nay bỗng có người khơi ra. Ông cho biết, ông tên là Thắng, trước đây ông là thư ký cho hiệu trà Chính Thái. Ông yêu thương cô Lan, một người nữ công nhân đồng nghiệp và hai bên đã dự tính mọi chuyện cho việc lưa đôi. Nhưng cuộc cách mạng mùa thu bùng dậy, mọi người hăng hái gia nhập các đoàn thể cứu quốc do Việt Minh lập ra để cùng nhau đứng lên dành lại chủ quyền cho đất nước. Rồi thì quân Pháp trở lại dưới danh nghĩa quân đội đồng minh, nhưng thực ra với dã tâm lập chính phủ bảo hộ như trước. Giống như những chàng trai trẻ cùng thời, nặng lòng yêu nước thương nòi, ông Thắng gia nhập đoàn Vệ quốc quân, còn cô Lan xung vào đoàn cứu thương. Họ hẹn cùng nhau hãy tạm gác bỏ niềm riêng, chờ ngày vinh quang chiến thắng. Hơn một nửa thế kỷ hào hào toàn dân hãy thất lưng buộc bụng, cùng nhau đứng lên đánh đuổi thực dân Pháp, tiếp theo là chống Mỹ cứu nước, xóa bỏ giai cấp thống trị và xây dựng công bình cho xã hội, tự do và hạnh phúc cho nhân dân. Nhưng đến khi chiến thắng đã đạt, còn vinh quang và tự do hạnh phúc chẳng qua chỉ là chiếc bánh vẽ. Giai cấp thống trị mới lại còn chuyên chế, quan liêu và nhiều tầng lớp hơn thời thực dân khi trước.

Riêng ông Thắng, với tinh thần dũng cảm và nhiệt thành chẳng mấy lúc đã đưa ông lên tới chức Tiểu đoàn trưởng. Chiến công càng hiển hách bao nhiêu thì sự đố kỵ giữa ông và người chính trị viên càng thêm trầm trọng. Trình độ chỉ mới đến lớp ba tiểu học, nhưng người này lúc nào cũng ưa dùng những ngôn từ chính anh ta cũng không hiểu và lại còn sai chỗ mà anh ta vừa học được ở các đồng chí cấp trên. Anh ta nói như một con vẹt và chẳng cần biết người nghe có hiểu hay không. Không một chút kiến thức về quân sự cũng như hiểu biết về tình hình, anh

ta lại muốn điều khiển trận đánh theo ý riêng. Cũng vì vậy mà giữa chính trị viên và Tiểu đoàn trưởng có một hố sâu ngăn cách. Thế rồi ông Thắng bị thương trong một trận phục kích đoàn xe công voa. Tuy vết thương không quá nặng, nhưng người chính trị viên không muốn cho ông trở lại chiến trường, nên đã đề bạt cho người Tiểu đoàn phó tay chân của hắn lên thay.

Ông Thắng được về phục viên và họ điều động ông lên một nông trường tại vùng biên giới. Vết thương cũ, thỉnh thoảng gặp cơn trái nắng trở trời vẫn còn hành hạ cho nên ông không thể làm công việc nặng nhọc ở nông trường được. Một hôm lên bệnh viện trị bệnh, ông gặp lại người yêu khi trước. Họ cùng nhau nói lại tình xưa, nhưng cơ quan đoàn thể đang thực thi chính sách 3 khoan. Mãi cho đến khi không biết giải quyết vấn đề thương binh ra sao, nên đoàn thể mới bằng lòng cho họ lấy nhau. Sau khi cưới Lan bắt buộc phải nghỉ việc để săn sóc người chồng, nghĩa là nàng phải tự lo lấy việc kiếm sống để nuôi chính bản thân mình và người chồng tàn phế. Hai vợ chồng cùng nhau chí thú xây dựng gia đình và vài năm sau họ sinh ra một người con gái. Hương lửa đang nồng người vợ bỗng dung qua đời trong trận cảm mạo thương hàn. Từ đó ông Thắng đi vào thâm sơn cùng cốc, sưu tầm những thứ thuốc nam và nghiên cứu về y lý để chữa bệnh cho dân chúng quanh vùng...

Tiếng người con gái mời ông và Vũ dùng cháo, lôi ông trở về thực tại. Cô gái còn e lệ, lấp ló sau rèm trúc, ông vội bảo hãy ra tiếp khách với ông. Cô gái bước ra, Vũ thấy dường như vùng ánh sáng chung quanh cô bỗng nhiên trở nên rực rỡ. Vẻ đẹp của cô thực là thanh cao nhưng vẫn có đôi chút Liêu trai ma quái. Bộ quần áo màu nâu đậm tăng thêm màu da trắng xanh như trứng gà vừa mới bóc vỏ. Suối tóc mây đen mượt buông dài trên đôi vai gầy nhỏ. Cô gái mặt đỏ ửng, cúi đầu lí nhí mời cha và mời khách. Còn Vũ thì như chú Cuội vừa mới lên cung trăng gặp chị Hằng. Hồn ngất ngây say quên ăn, quên uống, Vũ không dám nhìn cô gái, nhưng luôn luôn liếc mắt nhìn ngang. Ông Thắng nhìn đôi trẻ mỉm cười và bỗng dung có ý nghĩ trong lòng. Ông chợt nhớ đến ngày xưa ông và người vợ quá cố cũng ở trong hoàn cảnh tương tự. Bữa ăn gần tàn, muốn cho hai người có dịp gần nhau, ông viện cớ mỗi một cáo lui nhưng không quên dặn cô con gái đưa Vũ xem vườn lan và cách ủ rượu.

Cô Ngọc then thùng xách chiếc đèn dầu dẫn lối, Vũ lùi bước theo sau để ngắm trọn vẹn thân hình thon nhỏ, uyển chuyển những bước nhịp nhàng. Cô cũng cùng một tâm trạng bối rối như Vũ. Ít khi ra ngoài, gần như không tiếp xúc với người quanh vùng, lần đầu tiên gặp người trai trẻ. Vũ đánh bạo hỏi tên, cô đáp ứng trả lời và khoảng cách giữa hai người dần dần thu hẹp. Một làn hương nồng nàn quyến rũ từ người con gái đến tuổi dậy thì thoảng qua trước mũi. Một mùi hương quen thuộc trước đây mà Vũ không thể nào quên được. Đó là hương thơm của chén rượu đầu xuân. Tâm trí Vũ dường như phiêu bạt ở đâu đâu chỉ còn lâng lâng cất bước. Họ đi không xa, chỉ qua vài khúc suối cạn đã đến một khoảng trống nho nhỏ.

Lạ lùng chưa khi họ mới vừa bước vào khoảng trống, ánh sáng chợt bùng lên như chào đón khách đến thưởng hoa. Một thứ ánh sáng trong suốt khác thường, chẳng phải ánh trăng ngày rằm, mà cũng chẳng phải là ánh dương quang làm cho ngọn đèn dầu chỉ còn là con đom đóm nhỏ. Nơi đây đầy rẫy những khóm lan tóc tiên, thanh ngọc, mặc lan và một vài thứ lan khác lạ. Những khóm lan này kỳ dị khác thường, cánh hoa lớn gấp 3-4 lần, mặc lan màu đen sẫm thay vì

nâu nhạt còn thanh ngọc thông thường màu xanh nhạt lại trắng và viền nâu. Kỳ diệu thay những hoa lan này thông thường chỉ tỏa hương khi có ánh nắng, nay lại ngát hương thơm vào lúc nửa đêm. Chàng còn đang bàng hoàng ngây ngất ngắm cảnh lạ lùng, cô Ngọc đã cất tiếng:

Mời anh lại đây xem thứ hoa đặc biệt.

Bên cạnh mấy tảng đá lở chỗ như tổ ong, loang lỗ chỗ màu vàng, chỗ màu xám, chỗ phủ rêu xanh ròn mọc một vài khóm địa lan thuộc loại nữ hài. Loại này không giống những loại thông thường, đặc biệt lá dài một màu xanh ngát nhưng lại có vân xanh nhạt. Cuống dài, hoa rất lớn, cánh hoa màu gần giống như loại tiên hài bạch hồng, đài hoa lấp lánh sáng như phiến thủy tinh, túi hoa màu tím hồng tỏa làn hương thơm đài các, dịu dàng nhưng thanh khiết, một điều khác hẳn các giống nữ hài đều không hương thơm hoặc nếu có chỉ một chút thoang thoảng. Cô Ngọc nói tiếp:

Những bông lan này chỉ nở từ nửa đêm về sáng, đài hoa hé nở uống sương đêm và tỏa hương thơm ngát. Ban ngày hoa sẽ cụp lại và hương cũng chẳng còn.

Miệng nói, tay cô nâng nhẹ bông hoa, trút những giọt sương tằm lẫn chút mật hoa còn vương làn hương đặc biệt vào chiếc bình nhỏ. Bàn tay thon nhỏ trắng ngần, thoăn thoắt như con bướm lượn di chuyển từ bông hoa này sang bông hoa khác. Cô dịu dàng giải thích, khi ủ men, chỉ cần cho thêm một ít mật hoa pha lẫn sương đêm rồi đem hạ thổ một trăm ngày là đủ và chỉ cần uống một chén nhỏ cũng đủ say, cho nên cô gọi là Túy hương lan. Cô mời Vũ nhấp thử chút men tinh túy của đất trời. Thân hình mảnh mai như liễu rủ, giọng nói như mật ngọt, làn hương thanh khiết dịu dàng của cô và của bình tiên tử đã làm cho Vũ không còn có một chút ý niệm nào về thời gian hay không gian cả. Vũ uống từng lời nói, như say như ngây cất bước theo gót cô Ngọc.

Khoảng trống mới đầu tối đen và không thấy gì rộng lắm, nhưng sao đi mãi không hết. Cô Ngọc bước tới đâu ánh sáng tỏa ra ra tới đó, không biết từ trong người cô hay trong bình rượu. Tiếp tục trút mật hoa của đám lan rừng và sương sớm vào trong bình ngọc.

Cô mời Vũ nhấp thử chút men tinh túy của đất trời. Thân hình mảnh mai như liễu rủ, giọng nói như mật ngọt, làn hương thanh khiết dịu dàng của cô và của bình tiên tử đã làm cho Vũ không còn có một chút ý niệm nào về thời gian hay không gian cả. Vũ uống từng lời nói, như say như ngây cất bước theo gót cô Ngọc. Men rượu ngọt ngào ngấm vào trong cơ thể, tinh xuân phơi phới, hơi thở ròn rập, ánh mắt người đẹp lóng lánh như sao, đôi môi như mời như gọi, Vũ không kìm được dục vọng khao khát từ lâu, chàng ôm chặt cô Ngọc vào lòng. Buông tay chẳng kể gì đèn dầu, bình rượu, như phản ứng thiên nhiên hay luật âm dương cuốn hút, hai cánh tay nuột nà như con rắn quấn chặt lấy thân hình rắn chắc của người thanh niên. Má tìm má, môi tìm môi, họ cùng nhau tìm kiếm những gì ham muốn vẫn còn ẩn ức trong lòng và đắm đuối, miệt mài hưởng thụ cuộc tình nam nữ như cặp vợ chồng bấy lâu nay xa cách.

Tiếng chim rừng sao sác, vừng kim ô lấp ló đầu non, họ vẫn còn quấn quýt lấy nhau như chẳng muốn tách rời, nhưng cảnh vật bỗng dưng biến đổi, tất cả chỉ còn một màu xám chết. Cỏ cây thay hình đổi sắc, đột nhiên vươn lên cao lớn sum xuê. Những nhánh lan cũng biến dạng trở thành khuôn mặt quỷ thiêng ma quái rừng rợn. Khuôn mặt xinh tươi ngà ngọc cũng chẳng còn, cặp mắt mơ huyền đen lánh nay chỉ là hai lỗ sâu hoắm đen sì, làn môi mọng đỏ tươi thắm biến mất chỉ còn chiếc cằm dài như lưỡi cuốc chim. Hai tai cô Ngọc bỗng trở thành dài như chiếc vòi bạch tuộc quấn chặt lấy cổ Vũ. Chàng vùng lên bỏ chạy, chiếc vòi dài vẫn đuôi sát theo như muốn bóp cổ cho con người phàm tục nghẹt thở. Vũ cảm thấy chiếc vòi từ từ thắt chặt, chàng cố gắng giãy giụa thét lên một tiếng và thấy mình đang ôm một khúc cây mục nát, một mớ giầy bìm bìm quấn vòng quanh cổ.

Vũ bàng hoàng ngây ngất vì hơi men vẫn còn trong miệng, tâm trí còn in sâu dáng vóc ngọc ngà, tai còn văng vẳng giọng nói ngọt ngào thánh thót, nhưng chàng thấy mình nằm bên giòng suối cạn, giữa đám tha ma mộ địa hoang vắng từ lâu.

Mừng Xuân Tân Ty
Tranh Acrylic 36 x 48"

Placentia 6/2002
BÙI XUÂN ĐĂNG